

ΚΑΤΟΥΛΟΣ

LXII

ΝΥΦΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Νά, πού προβάλλει ὁ Ἐσπερος· ἐλάτε παληκάκια :
 Ὁ Ἐσπερος τὴ λαμπάδα του στὸν οὐρανὸ πού ἀνάβει·
 Τὰ πλούσια καὶ τὰ δόλοτρελλα συμπόσια τῶρ' ἀφείστε
 καὶ ἄς σηκωθοῦμε· εἶναι καιρός. Σὲ λίγο ἡ νύφη θάρτει
 σὲ λίγο πρέπει ν' ἀκουστοῦν τραγούδια τοῦ ὑμεναίου.
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Κόρες, δὲ βλέπετε τοὺς νιούς; Καὶ σεῖς λοιπὸν ἐλάτε
 γιὰ νὰν τοὺς πολεμήσουμε· γιατί τώρα τ' ἀστέρι
 τῆς νύχτας ἐσηκώθηκεν ἀπάνω ἀπὸ τὴν Οἴτη.
 Βλέπετε ποιά εἶναι ἡ βιάση τους ν' ἀφίσουν τὸ συμπόσιο ;
 Δὲν ἔρχονται χωρὶς σκοπὸ γιὰ νὰ μᾶς συναντήσουν :
 Θὰ ψάλλουν τὰ τραγούδια τους θᾶναι ἄξια σὰν τῆς Νίκης.
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

ΕΦΗΒΟΙ

Ἡ Νίκη τόσον εὐκολὴ δὲ θᾶναι, φίλοι· ἐλάτε,
 τίς νέες παρθένες βλέπετε, πού τὰ τραγούδια ἐκείνα
 πού πρῶτοι ἐμελετούσαμε, θὰ ἐτοιμαστοῦν νὰ ποῦνε ;
 Καὶ μάταια δὲ γυμνάζονται : μᾶς ἐτοιμάζουν καὶ
 πολὺ μεγάλο καὶ τρανὸ. Θὰ παραξενευτήτε ;
 Ἔνα τίς σιέψες ὅλες τους μονάχα βασανίζει.
 Μὰ ἐμεῖς ἐνῶ ν' ἀκούσουμε πῶς τραγουδᾶνε θέμε,
 ἄλλου τὸ νοῦ μας ἔχουμε. Θᾶμαστε οἱ νικημένοι·
 νὰ δεῖτε σὺτὸ ποῦ μέλλεται. Γιὰ νὰ μᾶς στέψει ἡ Νίκη
 στὸν πόλεμο καρτερικά ν' ἀντισταθοῦμε πρέπει.
 Στὴ μάχη πού ἐτοιμάζεται νὰ βάλομε τὸ νοῦ μας :
 Θὰ ψάλλουν ν' ἀπαντήσουμε καὶ μες μετὰ τὰ τραγούδια.
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

ΠΑΡΘΕΝΕΣ

Ἐσπερε, ἀστέρι ἄλλο ἀπὸ σὲ πῶς τρομερὸ φωτίζει ;
 Ἄπ' τῆς μητέρας τὰ φιλιὰ τὴν κόρη ἐσὺ τὴν παίρνεις,
 ἄπ' τὴ μητέρα πού ποθεῖ νὰν τὴν κρατήσῃ μάταια·
 καὶ τὴν παρθένα τὴν ἀγνὴ ἐσὺ τὴν παροδίνεις
 στὴν ἀγκαλιὰ τὴ φλογερὴ τοῦ νέου τοῦ ἔραστοῦ της.
 Τί πιότερο ἕνας βάρβαρος ὀχτρός θε νᾶχε κάνει,
 στὴ χώρα πού θὰ ὑπόταζε χτυπώντας τὴν αἰφνιδία ;
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

ΕΦΗΒΟΙ

Ἐσπερε, ἀστέρι ἄλλο ἀπὸ σὲ πῶς εὐνοϊκὸ φωτίζει ;
 Ἐσένα ἡ λάμψη σου γελά στοῦ ταιριαστοῦ ὑμεναίου
 τὴν ἔνωση, τοῦ ὑμεναίου πού ἔχουν εὐλογημένο
 μετὰ τὸ γαμπρὸ καὶ ὄλ' οἱ γονιοὶ καὶ πού δὲ θὰ τελειώσῃ
 ποτὲ του, ἂν στὸν ὀρίζοντα τὸ φῶς σου δὲν ἀστράφει.

Τοῦ γυρισμοῦ σου, ὦ Ἐσπερε, ἡ εὐτυχισμένη ἡ ὦρα,
 δὲν εἶναι ἄπ' ὅλες τ' οὐρανοῦ τίς χάρες πῶς μεγάλη ;
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

ΠΑΡΘΕΝΕΣ

Φίλες, μᾶς κλέβει ὁ Ἐσπερος· μὰ ἄπ' τίς συντροφισές μας.
 Στὸ γυρισμὸ του τρίδιπλοι φυλάχοι ξεγρυπνοῦνε.
 Ἡ νύχτα κρύβει τοὺς κακούς· καὶ ἂν κάποτε τοὺς πιάσῃς,
 Ἐσπερε, ἀπάνω στοῦ φριχτοῦ καὶ σκοτεινοῦ τοῦ ἔργο,
 τὸνομα τότε ἀλλάζωντας τὸ δρόμῳ πάλι ἀρχίζεις.

ΕΦΗΒΟΙ

Ἐσπερε, μὴν ἀκοῦς αὐτὰ τὰ λόγια πού δὲ νοιῶθουν·
 τοὺς κρύφους ἔρωτες αὐτοὺς θρηνοῦνε μετὰ τὸ στόμα,
 ἐνῶ μετὰ πόθο τοὺς καλεῖ σιγά-σιγά ἡ καρδιά τους.
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

ΠΑΡΘΕΝΕΣ

Σὰν τὸ λουλοῦδι τὸ ἄγγιχτο πού τὸ φυλάγει ὁ κῆπος
 καὶ ἀνθεὶ χωρὶς νὰν τὸ πατοῦν κοπιᾶδια καὶ οὔτε ἀκόμα
 νὰ ξερρίζωνε το σκληρὰ τὸ φονικὸ τὸ ἀλέτρι,
 παρὰ μονάχα ὁ ζέφυρος τὰ χάρδια του τοῦ δίνει
 καὶ ὁ γῆλιος δυναμώνει το καὶ θρέφει το ἡ δροσοῦλα,
 καὶ τ' ἀγαποῦνε οἱ ἔραστες καὶ οἱ μπιστικὲς τὸ στέργουν
 καὶ ὅταν τὸ χέρι τὸ ἄπονο τὸ κόψει ἄπ' τὸ κλωνι τοῦ
 καὶ μαραμένῳ ξεψυχᾷ καὶ καταφρονημένο,
 δὲν τὸ κυττάζουν πιά ἔραστες, δὲ θέλουν το ἐρωμένες,
 ἔτσι καὶ ἡ κόρη, ἀγνότατη, παρθεναϊκὰ ὅταν εἶναι
 τὴν ἀγαποῦν, τὰ χρόνια της τὰ ἴδια ἐκείνου πού ἔχουν.
 Μὰ σὰ ντροπιάσῃ τίς χουρὲς τίς χάρες της καὶ χάσει
 τῆς παρθεναϊκῆς της τὸ κρυφὸ λουλοῦδι, δὲν τῆς δίνουν
 οἱ ὁμορφονιοὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὰ φιλιὰ οἱ κόρες·
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

ΕΦΗΒΟΙ

Σὰν ἕνα κλῆμα ἐρημικὸ σὲ ἀδοῦλετο χωράφι,
 πού ξεφντρώνει μοναχὸ χωρὶς νὰ μεγαλώνει
 καὶ τὰ σταφύλια τὰ ἔριμα ποτὲ δὲν τὸ στολίζουν
 παρ' ἄπ' τὸ βάρος του γερτὸ στοῦ χῶμα κάτω πέφτει
 καὶ τὰ κλαδιὰ καὶ οἱ ρίζες του δὲν ξεχουρίζουν καὶ οὔτε
 ὁ ζευγολάτης τὸ κυττὰ ἢ ὁ δουλευτὴς ὁ ταῦρος,
 καὶ ὅταν μιὰν ἀκαρτέρευτη στιγμὴ τὸ ἐνώσει ὑμένας
 μετὰ τὴν πανύψηλη φιελιά πού θᾶν τὸ προστατέψει
 καὶ ὁ ζευγολάτης καὶ ὁ γερός ὁ ταῦρος τὸ δουλεύουν
 μετὰ τὴν καρδιά τους ἀνοιχτὴ, ἔτσι καὶ ἡ κόρη ἐκείνη
 πού ξένη εἶναι στὸν ἔρωτα γερνάει μονάχη κ' ἔρημη
 ἕως τὴν ὥρα πού ὄριμη γιὰ τὸν ὑμένα, ὀρίζει
 τὴν ἔνωση της τὴ χρυσὴ μετὰ τὸν καλὸ ἔραστή της
 καὶ γίνεται πῶς λατρευτὴ καὶ στοὺς γονιοὺς της τότε.
 Καὶ σὺ παρθένα μου ὁμορφὴ πᾶψε τοὺς τόσοσους πόθους
 τοῦ εὐγενικοῦ σου τοῦ ἔραστή νὰ πολεμᾷς. Τὸ κρῖμα
 θὰ σὲ βαραίνει ἂν προσπαθεῖς ν' ἀντισταθεῖς σὲ κείνον
 πού μέσ' ἄπ' τοῦ πατέρα σου τὰ χέρια σ' ἔχει πάρει
 καὶ ἄπ' τὴν ἀγάλη τῶν γονιῶν πού πρέπει νὰ προσταζοῦν.
 Ὅλη δὲν εἶναι ἡ παρθεναϊκὴ δικὴ σου καθὼς θέλεις :
 Ἐχουν καὶ κείνοι μερικὸ καὶ ὁ κύρης σου καὶ ἡ μάνα.
 Τὸ ἕνα τὸ τρίτο μοναχὰ τοῦ θησαυροῦ σου ἀνήκει.
 Πᾶψε λοιπὸν μὴ ἀντισταθεῖς στὴ θέληση καὶ πάλι
 αὐτῶν, πού ἐδῶσαν στοῦ γαμπρὸ μετὰ τὴ δικὴ σου προῖκα
 καὶ κείνο ἀκόμα πού ὄριζαν ἄπ' τὴ χρυσὴ καρδιά σου.
 Ὑμένα, ὦ ἔλα Ὑμέναιε, σὲ καρτεροῦμε Ὑμένα!

Μεταφρ. ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ